

Frankrijk heeft tusschen die beide richtingen, de meer classicistische en de meer barokke, een tusschenpositie ingenomen, die ons aanvankelijk moge bevreemden, maar die — gezien het Fransche karakter — tenslotte toch niet verbaast.

Als Katholiek land, zoo zou men eerst denken, kon Frankrijk worden geacht zonder restrictie de subjectieve, bewogen richting te aanvaarden. Maar als land, waarin de „rede” als primair wordt aanbevolen, in de bouwkunst zoo goed als elders; waarin in een „traité d'architecture” Minerva staat op een voetstuk, waarop de woorden prijken: „La „Raison surtout” en waarin Boileau schrijft: „Aimez donc la raison”, stond het zeer zeker niet in eerste instantie open voor de emotioneele vormen van Michelangelo's volgelingen¹.

Ja, zou alles verloren zijn gegaan, wat er in de jaren 1660—1695 in Frankrijk is gebouwd, en zou men alleen maar de Fransche theorieboeken van dien tijd over hebben, men zou juist denken in het meest objectieve, het strengst-classicistische van alle Europeesche landen te zijn. De aard van Colbert en de onder zijn supervisie staande en door hem gecreëerde Academie-instellingen zouden dien schijn nog versterken.

Louis Le Vau: Tuingevel van Versailles voor de verbouwing en de vergrotingen van Mansart

Fait par Perelle

Vue du Chateau de Versailles du côté du Parterre d'Eau

A Paris Chez L. Marquette . rue d' Jacques a la Victoire . Avec Privilège du Roy.